SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA L. A. GEELHOEDA, predstavljeni 28. aprila 2005[1]

I – Uvod

1. Unabhängiger Finanzsenat (neodvisni davčni senat) (Avstrija) je v predlogu predložil Sodišču vprašanji v zvezi z določbami Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti, ki se nanašajo na davke. Temeljno vprašanje je, ali so organi države članice upravičeni, da za namene obdavčitve dohodka osebe, ki je zaposlena kot lokalni uslužbenec v Skupnostih, ugotovijo, ali je bila ta oseba pravilno razvrščena glede na delovne naloge, ki so ji bile zaupane. Kot bo razvidno, imajo avstrijska sodišča v zvezi s tem vprašanjem različna stališča.

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

II – Pravni okvir

2. Vprašanji za predhodno odločanje se nanašata na člena 13 in 16 Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Protokol). Določbi urejata:

„*Člen 13*

Uradniki in drugi uslužbenci Skupnosti so dolžni plačevati davek v korist Skupnosti od plač, mezd in prejemkov, ki jih prejemajo od Skupnosti, v skladu s pogoji in postopki, ki jih določi Svet na predlog Komisije.

Oproščeni so nacionalnih davkov od plač, mezd in prejemkov, ki jih plačujejo Skupnosti.“

Člen 16

„Svet na predlog Komisije in po posvetovanju z drugimi zadevnimi institucijami določi kategorije uradnikov in drugih uslužbencev Skupnosti, za katere se v celoti ali delno uporabljajo določbe člena 12, drugega odstavka člena 13 in člena 14.

Vladam držav članic se redno sporočajo imena, službeni položaji in naslovi uradnikov in drugih uslužbencev, vključenih v take kategorije."

3. V skladu s prvim odstavkom člena 16 Protokola je bila z namenom določitve kategorij uradnikov in drugih uslužbencev Evropskih skupnosti, za katere med drugim velja drugi odstavek člena 13 Protokola[2], sprejeta Uredba št. 549/69. Člen 2(a) te uredbe določa:

„Določbe drugega odstavka člena 13 Protokola o privilegijih in imunitetah Skupnosti se uporabljajo za naslednje kategorije:

(a) osebe, za katere se uporabljajo kadrovski predpisi za uradnike ali pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Skupnosti, vključno s prejemniki nadomestil, predvidenih v primeru upokojitve v interesu delodajalca, razen za lokalno osebje;

[...]"

4. Člena 2 in 3 Uredbe Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti vzpostavljata posebne ukrepe, ki začasno veljajo za uradnike Komisije,[3] in določata Kadrovske predpise za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) oziroma Pogoje za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Pogoji za zaposlitev). V skladu s prvim odstavkom člena 1 Kadrovskih predpisov velja:

„V teh kadrovskih predpisih ‚uradnik Skupnosti' pomeni vsako osebo, ki je bila imenovana, kakor predvidevajo ti kadrovski predpisi, na delovno mesto v eni od institucij Skupnosti z instrumentom, ki ga izda organ za imenovanja te institucije."

2 — Uredba Sveta (Euratom, ESPJ, EGS) št. 549/69 z dne 25. marca 1969 o določitvi kategorij uradnikov in drugih uslužbencev Evropskih skupnosti, za katere se uporabljajo določbe člena 12, drugega odstavka členov 13 in 14 Protokola o privilegijih in imunitetah Skupnosti (UL, posebna angleška izdaja: serija I, poglavje 1969(I), str. 119).

3 — UL, posebna angleška izdaja: serija I, poglavje 1968(I), str. 30.

5. Pogoji za zaposlitev se uporabljajo, kot določa člen 1, za vse uslužbence, ki jih pogodbeno zaposlijo Skupnosti. Določba razlikuje med začasnimi uslužbenci, pomožnimi uslužbenci, lokalnimi uslužbenci in strokovnimi svetovalci. Prvi odstavek člena 4 Pogojev za zaposlitev določa:

„V teh pogojih za zaposlitev ‚lokalni uslužbenec' pomeni uslužbenca, ki je ustrezno lokalni praksi zaposlen za fizična in upravno-administrativna dela na delovnih mestih, ki niso na seznamu delovnih mest, priloženem k delu proračuna za to institucijo, in so plačana iz skupnih sredstev naslova proračuna za ta namen. Kot izjema se za lokalne uslužbence lahko štejejo tudi tisti, zaposleni za izvajanje izvršilnih nalog v tiskovnih in informacijskih uradih Komisije Evropskih skupnosti."

6. Glede sporov med institucijami Skupnosti in njihovimi zaposlenimi člen 236 ES in člen 81(1) Pogojev za zaposlitev določata:

Člen 236 ES

„Sodišče je v mejah in pod pogoji, ki so določeni v kadrovskih predpisih ali v pogojih za zaposlitev, pristojno za vse spore med Skupnostjo in njenimi uslužbenci."

Člen 81(1) Pogojev za zaposlitev

„Vsi spori med institucijo in lokalnim uslužbencem, zaposlenim v državi članici, se rešujejo pred pristojnim sodiščem v skladu z veljavnimi zakoni države, v kateri uslužbenec opravlja svoje delo."

III – Dejansko stanje, postopek in vprašanji za predhodno odločanje

7. Pritožnik v glavnem postopku je zaposlen pri Komisiji od leta 1982 kot njen lokalni uslužbenec. Potem ko je bil zaposlen pri stalnem predstavniku Komisije pri mednarodnih organizacijah v Ženevi, je bil leta 1987 premeščen na delegacijo na Dunaju. Od pristopa Avstrije k Evropski uniji leta 1995 je bil zaposlen pri Predstavništvu Evropske komisije v Avstriji. V skladu z njegovo pogodbo o zaposlitvi z dne 1. julija 1994, ki je začela veljati 1. maja 1994, je bil kot lokalni uslužbenec z delovnimi nalogami oblikovanja, načrtovanja in nadzorovanja zaposlen za nedoločen čas na položaju tiskovnega predstavnika pri delegaciji Evropske komisije na Dunaju in razvrščen v kategorijo I/stopnja 35.

8. V skladu z nacionalno davčno zakonodajo pritožnik do konca leta 1994 v Avstriji ni bil

obdavčen, ker je bil zaposlen pri „privilegirani ustanovi". Razmere so se spremenile s pristopom Avstrije k Evropski uniji 1. januarja 1995. Zato je Finanzamt (davčni urad) 5. maja 2000 za 6., 7. in 15. okrožje izdal odmero dohodnine za leta 1995 do 1998 ter odmero za akontacijo dohodnine za leto 2000. Pritožnik je pri Unabhängiger Finanzsenat vložil pritožbo zoper navedene odmere, pri čemer je navedel, da Avstrija nima pravice obdavčiti dohodka, ki ga je prejel kot lokalni uslužbenec, ker nima ustrezne pogodbe o zaposlitvi.

9. Natančneje, pritožnik navaja, da se vrsta delovnih nalog, ki jih opravlja, v skladu s členi od 2 do 5 Pogojev za zaposlitev ne more zaupati lokalnim uslužbencem. V skladu s prvim odstavkom člena 4 Pogojev za zaposlitev se lahko lokalnim uslužbencem zaupajo le delovne naloge, ki ustrezajo nalogam iz kategorij od III do VI, ne pa tudi tem iz kategorij I in II. Po njegovem mnenju bi torej moral biti razvrščen kot pomožni ali drugi uslužbenec, pri čemer bi bil v skladu s členom 13 Protokola obdavčen z davkom Skupnosti in oproščen nacionalnega davka. Čeprav je bil pritožnik prvotno razvrščen v kategorijo I/stopnja 35, je bil z njegovo privolitvijo z dodatkom k pogodbi o zaposlitvi z dne 4. julija 1997 razvrščen v kategorijo III/stopnja 35.[4]

10. Pritožnik trdi, da je bil Finanzamt v skladu s členom 116 Bundesabgabenordnung (zveznega davčnega zakonika) dolžan, kot predhodno vprašanje, ugotoviti njegov status na podlagi dejanskih delovnih nalog, ki jih je opravljal, in ob upoštevanju ustrezne zakonodaje ter na podlagi svojih ugotovitev izdati odmero za dohodnino. V skladu z ustaljeno sodno prakso Verwaltungsgerichtshof (upravnega sodišča)[5] to vključuje presojo, ali je bila zadevna oseba v skladu s členom 13 Protokola pravilno ali nepravilno razvrščena kot lokalni uslužbenec. V skladu z navedeno sodno prakso je Unabhängiger Finanzsenat proučil pritožnikov položaj in sklenil, da od 1. januarja 1995 (pristop Avstrije) do 30. junija 1997 (sprememba pogodbe o zaposlitvi) njegova pogodba o zaposlitvi dejansko ni bila v skladu s prvim odstavkom člena 4 Pogojev za zaposlitev. Vendar je Unabhängiger Finanzsenat sprejel stališče, da ni pristojen, kot je zahteval Verwaltungsgerichtshof, da bi ugotavljal, katero pogodbo o zaposlitvi bi pritožnik moral skleniti in kateri status bi mu moral biti dodeljen retroaktivno, v skladu s pravom Skupnosti. Unabhängiger Finanzsenat se strinja s Finanzamt, da zadevna mednarodna ustanova, v tem primeru Evropska komisija, sama določa status svojih uslužbencev.

11. Zato je Unabhängiger Finanzsenat s sklepom z dne 28. junija 2004 odločil, da

4 — Pritožnik vseeno navaja, da so njegove delovne naloge ostale nespremenjene. Zato je izpodbijal to spremembo pred Arbeits- und Sozialgericht Wien (delovno in socialno sodišče).

5 — Navedeno sodišče navaja dve sodbi Verwaltungsgerichtshof: 2000/15/0162 z dne 18. decembra 2001 in 2000/14/0121 z dne 19. februarja 2002.

Sodišču v skladu s členom 234 ES v predhodno odločanje predloži ti vprašanji:

„1. Ali člen 13(1) Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti nasprotuje obdavčitvi plač, mezd in drugih prejemkov, ki jih uradnikom in drugim uslužbencem plačuje Skupnost, v državah članicah le takrat, kadar Skupnost izvršuje pravico do obdavčitve?

2. Ali člen 16(2) Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti nasprotuje obdavčitvi plač, mezd in drugih prejemkov, ki jih uradnikom in drugim uslužbencem plačuje Skupnost, v državah članicah le takrat, kadar je uradnik ali drugi uslužbenec naveden v sporočilu v smislu tega člena, in ali na podlagi tega člena poslano sporočilo samodejno upravičuje davčne organe držav članic, da uporabijo nacionalno davčno pravo glede uradnikov in drugih uslužbencev, ki niso navedeni v tem sporočilu, in potemtakem tudi glede tistih uslužbencev, ki jih Skupnost obravnava kot lokalne uslužbence?“

12. Pisna stališča so predložile vlade Avstrije, Francije, Portugalske in Komisija.

IV – Presoja

13. Glede na pojasnilo ozadja zadeve, ki ga je v predložitvenem sklepu podal Unabhängiger Finanzsenat, je razvidno, da je bistveno vprašanje, o katerem je treba odločiti, ali so nacionalni upravni in sodni organi za namene uporabe členov 13 in 16 Protokola vezani na to, kako institucija Skupnosti razvrsti uslužbence Skupnosti v različne kategorije uradnikov in drugih uslužbencev v skladu s Kadrovskimi predpisi ali Pogoji za zaposlitev. Podredno, ali imajo nacionalni organi pravico do lastne razvrstitve uslužbenca Skupnosti, če menijo, da odločitev o zaposlitvi zadevne osebe nasprotuje Kadrovskim predpisom ali Pogojem za zaposlitev? Vprašanji, ki jih je predložil Unabhängiger Finanzsenat, naslavljata to vprašanje le implicitno in razmeroma posredno, kar pa je razumljivo ob upoštevanju razlike v stališčih v zadevi med njim in Verwaltungsgerichtshof.

14. Strinjam se s stališčem francoske vlade in Komisije, da je za odgovor, ki bo koristil Unabhängiger Finanzsenat pri razrešitvi vprašanja, s katerim se ukvarja, treba pred-

loženi vprašanji obravnavati skupaj in ju zastaviti tako, kot je nakazano zgoraj: ali je odločitev institucije Skupnosti o zaposlitvi osebe kot uradnika ali drugega uslužbenca in njegova razvrstitev v eno od kategorij v skladu s Kadrovskimi predpisi ali Pogoji za zaposlitev obvezujoča za nacionalne upravne in sodne organe za namene uporabe členov 13 in 16 Protokola?

15. Po mojem mnenju je jasno, da je treba – iz razlogov podanih v nadaljevanju – na to vprašanje odgovoriti pritrdilno.

16. Člena 13 in 16 Protokola sta osnova za obdavčitev oseb, ki jih zaposlujejo institucije Skupnosti. Člen 13 vsebuje temeljno pravilo, ki je sestavljeno iz dveh vidikov. Najprej določa, da so uradniki in drugi uslužbenci dolžni v korist Skupnosti plačevati davke na plače, mezde in druge prejemke, ki jih prejemajo od Skupnosti. Nato kot logična posledica tega določa, da so omenjeni uslužbenci oproščeni plačila nacionalnih davkov na dohodek, ki jim ga plačujejo Skupnosti. V skladu s členom 16, ki *ratione personae* določa področje uporabe tega davčnega sistema, je Svet pooblaščen, da na predlog Komisije in po posvetovanju z drugimi zadevnimi institucijami določi kategorije uradnikov in drugih uslužbencev, za katere se uporablja. Podrobnosti o osebah, ki jih obdavči Skupnost in so torej oproščene nacionalne obdavčitve, se redno sporočajo državam članicam.

17. Namen členov 13 in 16 Protokola je zagotoviti ustrezno delovanje ustanov Skupnosti, da bi olajšala uresničitev ciljev Skupnosti. Prvič, kot je izpostavila portugalska vlada, namen člena 13 je zagotoviti, da se osebe, ki jih zaposli Skupnost, obravnavajo enako glede obdavčitve dohodka. Ker so uradniki in drugi uslužbenci podrejeni davčnemu sistemu Skupnosti, se neto plačilo, ki ga prejmejo, izračuna v skladu z istimi načeli. Osebe, ki opravljajo podobne delovne naloge, so torej nagrajene podobno. Drugič, da bi se zagotovila enakost davčne obravnave, je na podlagi drugega odstavka člena 13 preprečena dvojna obdavčitev navedenih uslužbencev. Če bi države članice smele namesto ali poleg Skupnosti obdavčiti dohodek, ki ga njihovi državljani prejmejo od institucij Skupnosti, bi to očitno pripeljalo do razlik v obravnavi zaposlenih v Skupnostih glede na njihovo državo izvora. Takšno neenako obravnavanje bi lahko imelo posledice na zaposlovanje osebja iz različnih držav članic in bi zato neugodno vplivalo na delovanje institucij Skupnosti.[6]

6 — Glede tega glej sodbo v zadevi Humblet (6/60, Recueil, str. 1165, točka 4).

18. Kot je navedeno v uvodnih izjavah Uredbe št. 549/69, se privilegiji, imunitete in ugodnosti, ki jih določa Protokol, podeljujejo le v interesu Skupnosti. Iz tega sledi, da mora biti odločitev o tem, za katere kategorije zaposlenih se uporablja davčni sistem Skupnosti in so oproščene plačila nacionalnega davka na dohodek, sprejeta na ravni Skupnosti. Na tej podlagi in v skladu s členom 16 Protokola je Svet v členu 2(a) Uredbe št. 549/69 določil, da se davčne določbe, predpisane v členu 13 Protokola, uporabljajo za vse osebe, za katere veljajo Kadrovski predpisi ali Pogoji za zaposlitev, z izjemo lokalnih uslužbencev. Narava nalog, ki jih izvajajo lokalni uslužbenci, se torej ne šteje za dovolj povezano z doseganjem ciljev Skupnosti, da bi upravičevala uporabo davčnega sistema iz člena 13 Protokola.

19. Iz temeljnega namena davčnega sistema, ki je opredeljen v Protokolu, ter s tem povezane zahteve, da se področje uporabe *ratione personae* tega sistema določi na ravni Skupnosti, sledi, da odločitve o razvrstitvi zaposlenih v Skupnostih v posameznih primerih – vprašanje, ki je v tem primeru bistveno – ravno tako sodijo v izključno pristojnost zadevnih institucij Skupnosti. Upoštevne določbe Kadrovskih predpisov in Pogojev za zaposlitev o vzpostavitvi zaposlitvenega razmerja med osebo in ustanovo Skupnosti temeljijo na navedeni predpostavki. „Uradniki" so v skladu s členi 1 in 2 Kadrovskih predpisov „imenovani" na delovno mesto s posebnim instrumentom imenovanja, ki ga izda organ za imenovanja. Na drugi strani pa „drugi uslužbenci" v skladu s členom 1 Pogojev za zaposlitev s Skupnostmi sklenejo „pogodbo o zaposlitvi" za zapolnitev določenega delovnega mesta. Glede na značaj delovnih nalog, ki so jim dodeljene, tisti, ki so bili pooblaščeni za sklepanje pogodb v skladu s členom 6 Pogojev za zaposlitev, „druge uslužbence" razvrstijo v kategorije: začasni uslužbenci, pomožni uslužbenci, lokalni uslužbenci ali strokovni svetovalci. Odločbe o „imenovanju" osebe za uradnika ali o „zaposlitvi" osebe za izpolnjevanje določenih delovnih nalog na podlagi pogodbe o zaposlitvi so uradne odločbe Skupnosti, ki jih sprejemajo organi, ki so za to pooblaščeni v skladu s pravom Skupnosti. V teh odločbah je opredeljen status zadevne osebe nasproti instituciji, za katero dela, ter pogoji za zaposlitev, ki zanjo veljajo.

20. Kot je Komisija pravilno ugotovila, je pravno razmerje med institucijo Skupnosti in zadevno osebo določeno z navedenimi uradnimi odločitvami, in ne z izpolnjevanjem določenih vsebinskih pogojev. Z drugimi besedami, dejstvo, da se položaj osebe ujema z enim od položajev, ki so opisani v členih 2, 3 ali 4 Pogojev za zaposlitev, samo po sebi ne pomeni, da oseba pridobi status, ki ustreza temu položaju. Takšen status lahko podeli le organ za imenovanje ali kdor je pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi.

21. To načelo je priznalo tudi Sodišče, čeprav v negativnem smislu. V zadevi

Porrini[7] je bilo Sodišče vprašano, ali mora biti temelj delovnega razmerja med Skupnostjo in njenimi uradniki ali uslužbenci nujno akt o imenovanju ali pa ga lahko nadomesti sodna odločba, v kateri je bilo ugotovljeno, da določeno delovno razmerje dejansko obstaja. Sodišče je razmeroma na kratko odgovorilo, da „temelj delovnega razmerja med Skupnostjo in njenimi uradniki ali uslužbenci, z izjemo lokalnih uslužbencev, ne more biti odločitev nacionalnega sodišča“.[8] Sodišče je utemeljilo svojo odločitev na premisleku, da ima v skladu s členom 152 EURATOM, ki je enak členu 236 ES, izključno pristojnost odločati ne le v sporih, ki vključujejo osebe „s statusom uradnikov ali uslužbencev, z izjemo lokalnih uslužbencev, ampak tudi osebe, ki ta status zahtevajo“.[9]

22. Sodišče je to stališče potrdilo v zadevi Tordeur,[10] v kateri je odločilo, da „ni mogoče, da bi pogodba o zaposlitvi pri instituciji Skupnosti, toliko bolj pa pogodba o zaposlitvi za nedoločen čas, ne nastala na podlagi odločitve določenega pristojnega organa, ampak na podlagi dejstva, da določene zakonske določbe glede začasnega dela v državi članici, kjer ima institucija sedež, niso bile izpolnjene, in sicer tudi kadar je to podprto z odločitvijo nacionalnega sodišča“.[11] Čeprav je Sodišče priznalo, da začasnim delavcem ni dovoljeno odrekati socialne zaščite, je poudarilo, da „takšna zaščita ne sme biti zagotovljena s sredstvi, ki posegajo v avtonomijo institucij Skupnosti na tem področju.“[12]

23. To načelo avtonomije institucij Skupnosti je nujen pogoj za njihovo ustrezno delovanje. Kot sem poudaril zgoraj, omenjene ustanove delujejo, gledano iz notranjega, organizacijskega vidika, povsem neodvisno od držav članic. To ni le posledica njihove naloge delovati v korist Unije, ampak je obenem temeljni pogoj za izvršitev te naloge.[13]

24. Jasno je, da je davčni sistem, ki ga določa Protokol, ustvarjen z namenom, da se zagotovi nemoteno delovanje institucij Skupnosti in pomaga pri izpolnjevanju njihovih nalog. Med tem ciljem in razvrstitvijo posameznih članov osebja Skupnosti v določene kategorije obstaja jasna funkcionalna

7 — Sodba z dne 11. marca 1975 v zadevi Porrini (65/74, Recueil, str. 319).

8 — Točki 14 in 15 sodbe.

9 — Točka 13 sodbe.

10 — Sodba z dne 3. oktobra 1985 v zadevi Tordeur (232/84, Recueil, str. 3223).

11 — Točka 28 sodbe.

12 — Točka 27 sodbe. Nasprotno je Sodišče v sodbi z dne 9. novembra 2000 v zadevi Vitari (C-126/99, Recueil, str. I-9425) prepustilo nacionalnemu sodišču, da ugotovi, ali so bili izpolnjeni pogoji, ki bi upravičili sklenitev pogodbe za določen čas med tožečo stranko in Evropsko fundacijo za usposabljanje. V tem primeru je ugotovilo, da so bile politike Skupnosti in nacionalne politike na tem področju medsebojno skladne in da prepustitev odločitve v zadevi nacionalnemu sodišču v teh okoliščinah ne more pomeniti posega na področje avtonomije ustanov Skupnosti. Glej točke od 24 do 27 sodbe.

13 — Glej moje sklepne predloge v zadevi Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich (C-165/01, Recueil, str. I-7683, točka 98).

zveza, zaradi česar se podeljujejo različni privilegiji, imunitete in ugodnosti, ki so navedeni v Protokolu. Na to razmerje se sklicuje tudi Svet v uvodnih izjavah Uredbe št. 549/69, v kateri navaja, da je „pomembno, da se uradnikom in drugim uslužbencem zagotovi, da imajo glede svojih delovnih nalog in odgovornosti kot tudi posebnega položaja take koristi od teh privilegijev, imunitet in ugodnosti, kakor so potrebne za pravilno delovanje Skupnosti". Razvrščanje zaposlenih v kategorije in s tem povezana oprostitev plačila nacionalnih davkov za plačila, prejeta od Skupnosti, je torej notranja zadeva institucij Skupnosti in je zajeta v avtonomiji, ki jo uživajo.

25. V teh okoliščinah nacionalni upravni in sodni organi niso pristojni razpravljati o zakonitosti zaposlitvenega razmerja med ustanovo Skupnosti in njenimi uslužbenci in tako odločati, ali ugodnosti, dodeljene v skladu s Protokolom, za določeno osebo veljajo ali ne. Priznanje take pristojnosti bi razdiralno vplivalo na sistem, ki ga vzpostavlja Protokol. Če bi države članice za lastne notranje namene lahko določale status uslužbencev Skupnosti in pri tem ne bi bile vezane na status, ki ga je osebi podelila posamezna institucija Skupnosti, bi to v nekaterih položajih pripeljalo do tega, da oseba ne bi bila podvržena nobeni obdavčitvi – kot je mogoče v primeru pritožnika – ali pa bi bila dvojno obdavčena, če bi nacionalne oblasti osebo, ki bi jo, na primer, institucija Skupnosti razvrstila kot začasnega uslužbenca, obravnavale kot lokalnega uslužbenca. To bi bilo brez dvoma v nasprotju s ciljem člena 13 Protokola, kot je bil opisan v točki 17 zgoraj. Države članice torej ne morejo enostransko določati statusa uslužbencev Skupnosti.

26. Na tem mestu bi poleg tega opozoril na sodbo Sodišča v zadevi Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich, v kateri je Sodišče navedlo, da bi različne nacionalne razlage – v tistem primeru – člena 79 Pogojev za zaposlitev lahko ogrozile pravilno delovanje služb institucij Skupnosti.[14] Čeprav se okoliščine navedenega primera razlikujejo, enako načelo *mutatis mutandis* velja tudi v tej zadevi.

27. Ne samo, da nacionalni upravni in sodni organi nimajo pristojnosti za ugotavljanje, ali je odločitev o določitvi statusa uslužbenca nezakonita ali neveljavna, ampak prav tako niso pristojni za odločanje, kateri status bi bil primeren za določeno osebo glede na delovne naloge, ki so ji bile zaupane. To razlago je izrecno upoštevalo tudi predložitveno sodišče, izpostavili pa sta jo tudi francoska vlada in Komisija. Nobena nacionalna odlo-

14 — Navedeno v prejšnji opombi. Glej zlasti točko 44 sodbe.

čitev glede statusa uslužbenca Skupnosti ne more zavezovati institucije, ki ga (jo) zaposluje, ravno tako pa ne morejo nacionalna sodišča naložiti zadevni instituciji Skupnosti, naj glede tega sprejme novo odločitev.

28. Če se uslužbenec Skupnosti ne strinja s kategorijo zaposlenih, v katero ga je razvrstila institucija Skupnosti, ki ga zaposluje, in sicer glede delovnih nalog, ki jih opravlja, je treba to odločitev izpodbijati neposredno v skladu z ustreznimi postopki Skupnosti, ki so urejeni v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov v povezavi s členom 236 ES, in ne posredno pred nacionalnimi sodišči.

29. Sicer je res, da člen 81 Pogojev za zaposlitev določa, da se spori med lokalnimi uslužbenci in ustanovo predložijo pristojnemu sodišču države članice. Vendar v smislu sodbe Porrini, omenjene v točki 21, to po mojem mnenju ne velja za spore o statusu.[15] Glede tega se strinjam s Komisijo, da se člen 81 Pogojev za zaposlitev nanaša na spore glede pravic in obveznosti, ki izvirajo iz delovnega razmerja, ne pa na spore glede narave samega delovnega razmerja. Vsekakor se mi ne zdi primerno, da se vprašanje zakonitosti delovnega razmerja z institucijo Skupnosti postavi v okviru spora o uporabi nacionalnega davčnega prava. V okviru takšnih postopkov bi moralo nacionalno sodišče zaposlitveni status šteti za ugotovljeno dejstvo.

30. Ob upoštevanju predhodnih opažanj menim, da je odločitev pristojnega organa znotraj institucije Skupnosti glede statusa osebe, ki jo zaposluje, zavezujoča za nacionalne upravne in sodne organe. Obdavčitev v državah članicah plač, mezd in prejemkov, ki jih Skupnosti plačujejo uradnikom in drugim uslužbencem, navedenim v členu 2(a) Uredbe št. 549/69, je v nasprotju s prvim odstavkom člena 13 Protokola, in sicer ne glede na to, ali so Evropske skupnosti izvrševale pravico obdavčitve iz te določbe.

31. Obdavčitev v državah članicah plač, mezd in prejemkov, ki jih Skupnosti plačujejo uradnikom in drugim uslužbencem, naštetim v sporočilu, navedenem v členu 16 Protokola, je v nasprotju z drugim odstavkom člena 13 Protokola v povezavi s členom 16 Protokola. Davčni organi države članice so torej upravičeni do izvrševanja pravice obdavčitve glede uslužbencev Skupnosti, ki niso našteti v tem sporočilu, torej glede tistih uslužbencev, ki jih Evropske skupnosti štejejo za lokalne uslužbence.

15 — Navedena v opombi 7. Glej točko 13 sodbe.

V – Predlog

32. Tako predlagam, naj se na vprašanji, ki ju je predložil Unabhängiger Finanzsenat, odgovori:

1. Odločitev pristojnega organa znotraj ustanove Skupnosti glede statusa osebe, ki jo zaposluje, je zavezujoča za nacionalne upravne in sodne organe. Obdavčitev v državah članicah plač, mezd in prejemkov, ki jih Skupnosti izplačujejo uradnikom in drugim uslužbencem, naštetim v členu 2(a) Uredbe št. 549/69, je v nasprotju s prvim odstavkom člena 13 Protokola, in sicer ne glede na to, ali Evropske skupnosti izvršujejo pravico do obdavčitve iz omenjene določbe.

2. Obdavčitev v državah članicah plač, mezd in prejemkov, ki jih Skupnosti izplačujejo uradnikom in drugim uslužbencem, naštetim v sporočilu, omenjenem v členu 16 Protokola, je v nasprotju z drugim odstavkom člena 13 Protokola v povezavi s členom 16 Protokola. Davčni organi države članice so tako upravičeni do izvrševanja pravice do obdavčitve tistih zaposlenih pri Skupnostih, ki niso našteti v sporočilu, torej tistih uslužbencev, ki jih Evropske skupnosti štejejo za lokalne uslužbence.